

Elena ARMENESCU

S-a născut în data de 22 mai 1948 în localitatea Tătărăști de Sus, Județul Teleorman.

Studii:

Institutul de Medicină Timișoara, absolvit în anul 1972. Specializare în pediatrie și cardiologie infantilă (1978-1980) în Spitalul Clinic Fundeni, ulterior la Spitalul Clinic Ion Cantacuzino București. Obține competențe în boli de nutriție, metabolice și diabet (1991-1992), Acupunctură (1993). Practică medicina în București din 1990 până în prezent. Este membră a Uniunii Scriitorilor din România din anul 1998 și a Societății Medicilor Scriitori și Publiciști din România.

Volume publicate:

Ferestrele somnului, Editura Info Team, 1995, *Regatul ascuns*, Editura Albatros, 1996, *Exodul uitării*, Editura Semne, 1998, *Dictatura iubirii*, Editura Mirabilis, 2000, *Stigăt spre lumină*, Editura Mirabilis, 2002, *Memoria statuiilor*, Editura Tempus, 2005, *Iubirea împărătească*, Editura Mirabilis, 2006, *Joc tainic*, Editura Semne 2011, *Cântecul iubirii, sonete*, Editura Mirabilis, 2013, *Locul de lumină*, Editura Mirabilis, 2013, *De mână cu Orfeu, poezie*, 2014, *Gânduri de utrenie, proză*, 2014, *Antologia Poeți români slăvind dumnezeirea*, 2014, *Insomnia căutării, poezie*, 2015, *Constelația inimii, poezie* 2016, : *Judecata animalelor și păsărilor* (carte pentru copii), 2017, *Livada cuvintelor* (carte pentru copii), *Gânduri de vecernie, proză*, 2018, *Cărările sufletului* (file de jurnal, proză), *Miresme albe*, minipoeme, *Antologie Unirea face puterea*, dedicată Centenarului Marii Uniri, 2019, *Tainele Împărătești*, *Antologie multilingvă Mișcarea mondială pentru poezie*.

Prezența în antologii:

2010: *Antologie de Poezie*, Editura Arhip Art, Sibiu; *Lira în patru puncte cardinale*, Editura Rovimed Publishers; 2012, 2014, 2015: *Simbioze lirice (vol I, IV, X)*, Editura Anamarol; 2014, *Poeți români Slăvind dumnezeirea*, Editura Mirabilis; *Poetes, vos papiers*, Editura Tipo Moldova; *Să ningă peste inimi bucuria*, Editura Napoca Nova;

Antologia scriitorilor români contemporani (ediție bilingvă româno-italiană), Editura Starpress; *Mama, Satul*, Editura Autograf Mim; 2015, *Planeta iubirii*, Editura Cetatea cărții; *Roșu aprins în câmpul de maci*, Editura Napoca Nova; *Columna românismului*, Editura Bibliostar; *Antologie de cenaclu*, Editura Cetatea cărții, *Antologia româno - albaneză Daruri divine*.

Lucrări în colaborare. Publicatiile ARP, Biblioteca on-line:

Mărturisirea de credință literară vol. 2; *Cuvinte pentru urmași* Modele și exemple vol. 2 (2007); *Compendiu de literatură pentru elevi*.

Colaborări în presa literară și media, reviste:

Luceafărul, *Poesis*, *Contrapunct*, *Viața Românească*, *Sfârșit de mileniu (actual Milenium)*, *Convorbiri literare*, *Contact internațional*, *Cetatea lui Bucur*;

Radio: emisiunea Poezie românească.

Invitată în multe emisiuni Tv pe teme literare și medicale. Colaborări on line:

Publicatiile ARP, Intermundus media on line: *Epoca*, *Ecoul*, *Monitorul cultural*, *Dacologica*, *Cetatea lui Bucur*, *Oglinda literară*, *Romanian VIP Australia*, *Curentul internațional*, *Observatorul- Canada*, *Confluente românești - Bruxelles*, *Phoenix mission USA*, *Atma Internațional*. Revista Astralis.

Distincții și titluri onorifice:

Participă la concursul de poezie *Una favola per la pace* de la Lugo, Italia organizat sub egida Universității din Bologna și primește un Atestat de merit (2006) A fost distinsă cu - *Diploma și Crucea în grad de Officer*- pentru servicii aduse cauzei progresului, acordate de Regatul Belgiei - Bruxelles 2006; În 2015 obține mențiune la concursul de poezie *Corona* (Italia).

Prezentă în: *Dictionarul Medicilor Scriitori și Publiciști* apărut în anul 2001 ed. *Viața medicală*, reeditat în 2003; *O istorie a literaturii române de la origini până în prezent*- Ion Rotaru - Editura Tempus 2006 (referiri la autoare la pag 959-960); *Enciclopedia personalităților din România* ediția a II-a 2007; *Enciclopedia Personalități române și faptele lor* - vol XXXIX ed Panfilius 2010, în volumul *Sinergetica* semnat de A. Măruță, *Enciclopedia personalităților din Romania* Editura Hubners Who is Who, Un dicționar al scriitorilor români contemporani vol IV, Editura Tipo Moldova.

Referințe critice:

Ion Rotaru, O istorie a literaturii române de la origini până în prezent:

Poeta asociază sentimentul iubirii cu cel religios și creștin deocamdată:" Vinovați de iubire/Alergăm desculți/Pe sacra câmpie a iubirii/Cu flăcări în mâini/ Arătându-i Lui Dumnezeu/Una din fețele chipului Său/ (*Trecere*). N-am putea să știm exact datorită

cărei înrâuriri culturale *Elena Armenescu* introduce în melosul liricii sale tema thraco-geto-dacă, fără însă vreo schimbare de tonalitate. Încă din prima culegere din cele amintite mai sus, o aflăm cântând monumentul de la *Adamclisi*: Sub împovărătoare lespezi/în valuri de neuitare/Zac amarele noastre oglinzi/ gemete înscăunate/ajung la mine, la tine, la ei/ Gânditoare statui te invită/să urci în foșnetul visului.

Ion Rotaru despre Memoria statuiilor:

Poeta *Elena Chitișmia Armenescu* ni se înfățișează în plină maturitate creatoare admirabilă prin armonie și unitate tematică, în lirica noastră postdecembristă – atât de ...pestriță, inconsenventă, obsedată de originalitatea obținută cu orice preț – neatinsă de modă și timp, singuratică și "în plin Olimp" ca să folosim un topos barbian binecunoscut. Impresia generală este de poezie ținută multă vreme în sertar, anume parcă spre a face puntea de trecere de la iluștrii maștri interbelici, Arghezi, Blaga, Crainic, Voiculescu, în prelungirea cărora se așează cu multă decență și eleganță de spirit.

În acest volum domină tema ... dacismului, majoră și veche în literatura noastră, cât Hașdeu, Eminescu, Nicolae Densușianu până la Vasile Pârvan. Nu numai pergamentele, pietrele inscripționate, ruinele "davelor" dar și munții și câmpiile și râurile noastre sunt "statuile" neamului nostru care "ne vorbesc" despre origini. Aici stă originalitatea acestei cărți grave, solemne, asemenea unei colonne brâncușiene exprimată în cuvinte, pofta noastră închinându-se în primul rând limbii române care ne pune în față originile, a "românitășii" al cărui mesaj îl afirmă cu mult talent, neapărat înăscut, și cu nedesmințită expresivitate în dreaptă tradiție eminesciană.

Emil Manu, despre Regatul ascuns, Luceafărul, 1997:

În **Regatul ascuns**, metafora simbolizând inima (sufletul) poetei Elena Armenescu, se oferă o suită simfoniei de poem de dragoste, dar o dragoste resimțită fără nimic nostalgic și nimic sentimental, e o dragoste spusă în cuvinte devenite oracole, un reportaj al sensibilității senzualizată discret deopotrivă celestă și în același timp pământeană, până la senzația de absolută trăire a ființei umane.

Totul e scris în formule moderne, simbolizând cuvinte vechi și cuvinte inventate pentru acest regat ascuns, care e în fond prezent în fiecare din noi, în acest regat ascuns, toate cuvintele sunt nespuse de tandre.

Dan Stanca, despre Poetul ascuns, Luceafărul, 1997:

În colecția de poezie a editurii Albatros a apărut în această primăvară (1996) un volum de versuri semnat de doamna Elena Armenescu (Chitișmia), pe care o cunoșteam destul de puțin din ce a publicat prin reviste literare. Volumul are un titlu evident spiritual *Regatul ascuns* și trimite gândul spre cele mai tentante speculații de la Regele lumii la Le Royaume du pretre Jean, La Graal, La Mandala până la împărăția subpământeană a lui Ossendowski descoperită în urma voiajelor sale stranii. Din fericire, la

ora actuală în poezia română contemporană mai există un strat aproape necunoscut, ca și ignorat de critica literară, sau considerat în cel mai bun caz ca diletant, care mai păstrează un minim record cu spiritualitatea, reușind să întemeieze ceea ce altfel ar fi iremediabil pierdut în vârtejurile stilistice. Din acest strat- foarte interesant! – fac în general parte femeile (Monica Pillat, Donca Teodorescu, Nazaria Buga, Silvia Chitișmia și

iata, Elena Chitimia Armenescu) toate fiind unite, contopite în același atasament pentru nespus, neauzit, nevăzut, toate slujind în același altar al inefabilului, cu mai mult sau mai puțin talent, dar crezând în capacitatea de transcendere, de depășire a limitelor în perimetrul cărora au fost sortite să trăiască.

Am toata admiratia pentru acest gen de poezie atemporală la urma urmei, care respira doar nadejdea revelatiei, în timp ce natura ei propriu-zisă este cea a ocultarii. Se întâmplă adesea următorul fenomen” cu cât poetul e mai ascuns, mai puțin cunoscut – atenție!-, mai lipsit de expresivitatea pe care i-o cere ”baremul zilei”, cu atât iminenta iruperii sale într-un alt plan decât cel al poeticului este mai mare. Cu cât lumina atemporală strălucește mai intens în interiorul acestei poezii, cu atât curgerea poeziei este mai lină, mai ferită de voluptăți metaforice, cu atât este mai desueta. Iată în fond toată drama, dacă nu chiar tragedia poetului în aceste momente! Când întrebările sale care depășesc limbajul se izbesc de auzul indiferent al semenilor, când aceste interogații vitale sunt primite cu nepăsare și suspectate de simpla naivitate omenească, deși ele transcend și întemeiază poezia, atunci ce mai are de făcut bietul poet care este mai mult om decât poet și mai mult inger decât om, ce are de făcut decât să se retragă, să întoarcă spatele acestei lumi și să meargă pe contul lui în direcția unde-l așteaptă rasplata supremă: lumina învesmantată la moarte? Având conștiința propriei precarități dar și speranța în eternitatea care nu strălucește decât în spatele vietilor austere, acest gen de poet-om-inger flutura încet din aripile sale subtile lăsând în urmă cimitire de cuvinte.

Ion Pachia Tatomirescu, Pagini de istorie valahă de mâine, Incendii de forșiță în regatul ascuns*

După un debut remarcabil cu poemele din ”Ferestrele somnului” și după două motto-uri semnificativ polarizatoare (unul shakespearian altul voiculescian) poeta se re-înfățișează Distinsului Receptor de poezie cu un nou, admirabil volum de poezie **Regatul ascuns**. Aici sunt puse de fapt jaloanele ” de neclintit” ale unui teritoriu poetic indiscutabil, incontestabil, aflat sub pecetea lirosific stilistică a unui soi de ”Creștinism galactic” spre a nu spune -i spune ” Creștinism cosmic” aidoma lui Mircea Eliade, ”Creștinism galactic” în care ”voce” edenicului binom pe deplin conștientă afirmă că Ea / Eva și El/ Adam-ul se lasă ”jefuiți” căci zborul ”tot mai sus” este ”fără aripi” fiindcă esti(”te simți”) traversat și jefuit de curcubeu, mirabilul curcubeu în arcuirea unui ”trup astral” nepieritor din ”calea desăvârșirii” ori din lectura Cărții sfinte cu ”amestecare în fapte îngerești” (”când lumii spui: Destul”) etc.

*Cronică publicată prima dată în Caietele Dacoromâniei nr 5 - anul II/22 sept 1997

Livia Ciupercă, Iubirea Împărătească, confluențe.ro, ediția 1564, Actualitatea irl, 04/apr/2015:

Pentru doamna Elena Armenescu, medic și apreciat poet, deopotrivă, cea mai de preț menire este iubirea. Iubirea Împărătească. Această cunună a cununilor transpune într-un poem, inspirație divină, contemplație prin transcendere, în modulații armonice și patos incantatoriu. Iubirea Împărătească (Editura Mirabilis, 2006, ediție bilingvă) este un poem amplu, bine structurat, străbătut de fiori dramatici, cu învăluiri cantatorii, versete de

superbă celebrare a purității morale, a luminii și iubirii divine, cu binecunoscute și inevitabile accente liturgice. Fiecare frază a limbajului în versuri trimite la cuvântul-temă, trăire a ceea ce sfinții părinți numesc unicitate a dumnezeirii, nașterea universului și marea împlinirea a vieții pămâtenă. Gândul și întreaga noastră simțire se lasă desferecate cu o așa minuțiozitate descriptivă, amintitoare de Imnul Creațiunii (Rig Veda) sau de motivul cosmic eminescian, încât avem senzația retrăirii, la o scară a dramaticului de sorginte antică, un alt model cosmologic în viziune poetică, unde se substanțializează și se cristalizează în cele trei momente centrale care compun poemul dramatic: descrierea haosului universal, geneza și armonizarea relației Dumnezeire – Pământ.

Radu Cârneli, Cântecul iubirii, postfață:

Sonetele Doamnei *Elena Armenescu* m-au intrigat! Aventura sa în limpezimea de cleștar a genului – fără a respecta legile-i de mult clasicizate, constituie o rară îndrăzneală lirică. Totuși, poeziile așezate sub această nobilă marcă au o ciudată vibrație, stârnindu-ne interesul unei lecturi totale.

Este cred, fiorul tainic surprins în Cântecul iubirii, care trimite direct la tematica iubirii în multiplele sale ipostaze provocatoare și surprinzătoare printr-un inedit bine construit.

Geo Călugăru: Scrierile, salvare și eternizare, Revista Confluente literare, online:

Volumul de eseuri **"Gânduri de utrenie"** are o structură caleidoscopică, alcătuită dintr-o mare varietate de subiecte, numeroase citate din Biblie, considerată de autoare ca o sursă a înțelepciunii atotcuprinzătoare, înțelepciune de origine divină destinată umanității. Se pot broda fără îndoială, o mulțime de considerații pe seama acestei izbânzii editoriale de excepție. În încheiere, dedic scriitoarei Elena Armenescu, la lansarea acestui volum următorul catren:

"Cu ale tale "Gânduri de utrenie"/Trecute tandru, prin azur/Mi-ai luminat calea spre sfințenie/Pe care-o voi urma, mă jur" .

Elena Buică, colaborator al publicației *Observatorul* din Toronto:

Mișcător, grozav de mișcător...și câte gânduri se zbat în noi căutând înțelesuri când ne aflăm în fața zidului "a fi sau a nu fi", a marii transformări pe care o numim "moartea". Aceasta este un fenomen teribil, cutremurător și pentru cel care a ajuns la acest prag și pentru cei dragi din mijlocul cărora pleacă. Moartea fiind o profundă emoție țesută dintr-o mare enigmă, despre ea nu se poate vorbi oricum, se vorbește în șoptă, cântărind cuvintele pentru a-i diminua efectele devastatoare.

Doctorița pediatră, Elena Armenescu, poetă, prozatoare, dar mai înainte de toate, un om de mare sensibilitate și talent, în povestirea "Apa din fântâna noastră" a găsit acele cuvinte nespuse de tulburătoare cu care a surprins ultimile nuanțe de viață ale unui băiețel de cinci ani, precum și durerea greu de stăpânit a părinților și a bunicii aflați în fața acestui zguduitor moment, dar și a doctoriței-om și mamă, ale cărei "gene s-au înrourat de lacrimile fragmentate de clipitul des, voluntar, ce voia să le grăbească risipirea, să le inhibe chiar."

“Cum mor copiii?” pune întrebarea doctorița cu experiența de șapte ani în saloanele copiilor amenințați de suflarea grozavă a morții. Apoi dă răspunsul: “Ei mor jucându-se! Inocența și lipsa de percepție prin non experiență a pieirii dintre cei vii, merg până acolo că mor jucându-se, atunci când nu sunt în comă, când sunt în stare de conștientă, de cunoaștere, și durerile sunt combătute prin tratament.”

Cu toate acestea, milioanele de celule din corpul omenesc își cer dreptul la viață și subconștientul “simte că zilele îi sunt numărate și sunt descătușate energii creatoare care rup toate barierele să ajungă la exprimare, la lumină, într-un ritm accelerat, care în stare de sănătate nu ar putea fi atins”. Așa își explică autoarea precipitarea cu care o fetiță de 15 ani, aflându-se în faza terminală, în timp de două săptămâni a pictat cu înfrigurare mai mult de 50 de tablouri pentru care ar fi putut câștiga premii.

Copilul de cinci ani, venit de prin părțile Aradului, cu dureri mari la oasele picioarelor, se afla în ultimile lui ore de viață, când au sosit părinții și bunica. Bunica este impresionantă în simplitatea și lipezimea cu care folosește cuvintele conventionale pentru alinarea suferinței.

“- Mă dor picioarelele, mamaie, mă dor picioarele, spunea el cu glasul stins privind-o pe bunica.

– Fătu bunicii, îi răspundea ea, care știa că deznodământul este aproape, uite, doamna doctor o să-ți deie ceva și n-o să te mai doară, o să adormi și ai să visezi frumos, apoi o să te faci bine, și ai să meri acasă și ne-om juca iară cu mașinuțele cum îți place ție !

– Cu camionul și cu tancul.

– Si cu salvarea, zice bunica.

– Nu cu salvarea, să o dai lui Bogdan.

– Bine, cu ce vrei tu, da acuma mănăcă ceva, uite, ți-a adus buna ție prăjitură bună.

– Nu, mănăcă tu.

Mamei și tatălui le șiroiau lacrimile fără să scoată un sunet, se ascundeau în spatele bunicii, de teamă să nu-i vadă copilul plângând”.

Și-a mai exprimat dorința să-i cumpere o păpușă, de care nu s-a mai putut bucura căci ceasul din urmă sosise. În aceste ultime clipe a fost întrebat dacă dorește ceva. Abia rostind, cu lungi pauze între cuvinte a spus:

-Apa...din...fântâna...noastră...

Nu i s-a putut îndeplini dorința și “la puțin timp a respirat adânc, prelung, pentru ultima oară, despartindu-se astfel de alt element esențial pentru viață: aerul”

Sunt memorabile comentariile autoarei: “Copilul murea cu nostalgia locului unde s-a născut, râvnind la gustul apei pe care a băut-o prima oară în viață. După laptele mamei, “apa din fântâna noastră” este lichidul magic în care se dizolvă toate celelalte elemente care i-au “zidit” treptat corpul, templu sufletului, apa fără de care nu este posibilă viața, ea reprezentând de altfel, substratul tuturor structurilor din organismul viețuitoarelor.”

Cerând apă, de fapt, copilul cerea viață.

A doua zi, dimineata, la raportul de gardă, relatarea pe scurt și în termeni academici a felului cum s-a stins din viață micuțul pacient, subliniind ultima lui dorință "apa din fântâna noastră", timp de câteva zeci de secunde, s-a lăsat o tăcere grea "semn că încărcătura magică a acestei dorințe își spunea cuvântul".

Într-o notă finală, autoarea spune că această amintire a scris-o după ce a auzit la radio o asemenea dorință exprimată de un senior din Canada, originar din România. Aceasta i-a întărit convingerea că în clipa de pe urma "mai este o taină, care ține neaparat de locul în care ne-am născut, de apa din fântâna noastră, a fiecăruia, dacă am avut vreodată".

Fiind și eu atrasă de aceeași taină, dar și de frumusețea relatării, i-am făcut acestei povestiri și autoarei ei un loc aparte în sufletul meu.

Ștefan Dumitrescu, membru USR, *O poetă inteligentă, creatoare a unui cosmos bogat!*:

Doamna Elena Armenescu face parte din categoria poezilor inteligenți, atinși de respirația Îngerului. Volumul de poezie „Insomnia căutării” (al doisprezecelea în ordine cronologică după alte zece titluri de poezie și unul de proză) pare o câmpie pardosită cu diamante care devine pe nesimțite, cu lectura fiecărui poem, o grădină de crini. Spirit însetat de cunoaștere, de absolut, poeta construiește o lume diafană, ÎNCĂRCATĂ DE ÎNȚELESURI PROFUNDE, între pământ și cer, între concret și abstract, între real și cerul metafizic. Grăitoare în acest sens este poezia „Mereu cu fața la cer” : “Cu fața la cer, / Mereu cu fața la cer / Pe spinarea unui vultur / Îmi voi face așternutul. / Să nu vatăm cu deochiul / Să nu rănesc florile / Să nu-mi înnegurez ochiul / Să nu resping chemările. / Cu fața la cer / Mereu cu fața la cer / Deasupra tuturor văzutelor”. Poetă talentată, cu vocația purității, a visului, a căutării adevărului poetic și a iluminării misterului, poezia doamnei Elena Armeneascu îi încântă cititorului deopotrivă auzul, ochiul, mintea și sufletul. De aceea poezia ei se citește cu plăcere, și simți cu fiecare poem cum ființa emoționată îți este parcă mai bogată.

Lola Noja Tatomirescu, *O poezie a căutării ființei*, Clipa.com/21 dec 2015, Cultura:

Doamna Elena Armenescu ne îmbogățește spiritual și emotional cu multe volume de versuri (unele scrise și în vers clasic, prozodic) și proză (având în pregătire încă două) în care,, tratează” teme ca: iubirea -femeia, credința – Dumnezeu, poezia – poetul, Dacia – România, pacea - armonia și altele – cum o face și în volumul de poezii „Insomnia căutării”, ce cuprinde creații lirice – creând un Univers simbolic, metafizic, în care sentimentele, visele, chemările cresc și înfloresc hrănite de misterioasa și divină iubire. Asemenea unei fete Morgana – poeta se lasă ademenită de necunoscut și de sete de cunoaștere, de dorința de iluminare a misterului, de pace și armonie, „căutând astfel calea ” propriilor sale gânduri și simțuri – timp în care ,, Fără de veste am intrat/pe poarta nesocotinței ...”. E o confesiune sinceră și emoționantă sub semnul căreia își așează întregul volum **”Insomnia căutării”**.

Cezarina Adamescu, Întâlniri romantice într-o oază de poezie, Antologia 55 poeți, <https://wxwx.wordpress.com/>:

Elena Armenescu – o poetă cu un impresionant palmares publicistic, adună Între copertele Antologiei de față o selecție de versuri remarcabile. O poezie a aspirațiilor inițiale, cu idealuri înalte, perspective largi și viziuni artistice fără egal. Condei exersat, ajuns la o anume maturitate artistică, Elena Armenescu delectează cititorul cu un regal de poezie în stil modern, fără a neglija stilul clasic, experimentele respirărilor de gând nipon, poezia cu formă fixă și în genere, toate subspeciile genului liric, exersate la un nivel elevat, fără a ocoli trăirile afective.

„Fulgerele vremii, ninsorile mele dragi / Te aduc năluca sub aceeași copaci / Aerul se tulbură, clipa lovită / Aduce zvon de îmbrățișare. Aș zbura... /.

Victor Atanasiu, critic literar, despre Antologia realizată de Elena Armenescu :

O poezie cu multiple fațete, policromă așa spune, este cea a Elenei Armenescu, promovatoarea unei tematici diverse, evident prin dominantele frapant deosebite, în funcție de un volum sau altul, așa cum frapantă este schimbarea de ritm, top de strofă, de dominantă a trăirii de la o apariție editorială la alta. Aici versul este alegru, de o tăioasă, decisă lapidaritate, aici e amplu, curgând liniștit, epopeic, solemn ca un fluviu american, cum ar fi spus singurul critic român dotat cu geniu, cum excelent a observat Nicolae Manolescu referindu-se la G. Călinescu.

Poeta este o preamăritoare a lui Orfeu, pe care-l preferă tuturor pentru simplitatea sa divină, dovedindu-se aici o adeptă a lui Nietzsche (din splendidul său eseu despre marii reprezentanți ai tragediei antice grecești care îl idolatrizau pe Eschil din același motiv). Originalitatea ar fi rezultatul acestei lirici, a unei absențe inspirate a atracției gravitaționale, izbindu-te viziunea unei zbenguiei nestăpânite a gândului, prin galaxii necunoscute încă.

O fluidizare similară plină de grație și har se produce prin trecerea dătătoare de sintagme lirice de aceeași originalitate, de la acustic la olfactiv, ori de la acustic la vizual. Foșnetul este aici înflorit, iar poeta percepe un zvon de lumină.

Unele compoziții au o evidentă structură muzicală, cu un refren care trimite gândul la un bubuit eroic de tobe. Citabilă în acest sens, este poezia inițială din placheta *Joc tainic*, sau mai cu seamă , cea tot inițială *Mereu cu fața la cer* (din placheta *Insomnia căutării*), superbă ca mantia fluturândă a tânărului general Bonaparte pe câmpia marilor victorii din prima campanie din Italia: Cu fața la cer,/Mereu cu fața la cer/Pe spinarea unui vultur/Îmi voi face așternutul/.....//Cu fața la cer/Mereu cu fața la cer/Deasupra tuturor văzutelor/Voi striga în patru zări/Nevăzutului /Necuprinsului/Ce-mi va răspunde /Și oaspete mă va primi./Eterată /În propria-mi chemare/Cu fața la cer/Mereu cu fața la cer.

Extrase din operă:

Poetul

Niciodată, lumina nu a pătruns
Multiplicată
În grădinile Semiramidei
Ca în sufletul poetului
Mistuitoare flacăra
Înzăpezită
Într-o petală de dor
Insulă cu zare de murmur
Cântec și vuet astral
Care se apără
Cu bumeranguri de lumină
Miez de întrupare
Sub cerul dragostei
Țipăt drapat
În tainice verbe mirate
Mag ce aprinde furtuni stelare
Știe să vindece frângerea
Cu foșnet înflorit.

Trecere

Alerg
Vinovată de iubire
Fragedă, neliniștită
Pe câmpia făgaduinței
Spre tine, iubitul meu
Ce-mi umpli gândurile toate
Făcându-mi semn să uit
Mâinile mamei!
Rup lanțuri grele
Mă dezleg
Mă zbat, sufletul este în luptă
Vegheată de necunoscut
Deodată
Atotcuprinzătoare aripi se deschid
Si printr-o respirație mă inundă infinitul
Vinovați de iubire
Alergăm
Pe sacra câmpie, cu flăcări în mâini
Aratându-I lui Dumnezeu
Una din fețele chipului Său!